

Grundene, deles disse strøgvis efter deres mere eller mindre fordeelagtige Beliggenhed, navnlig for borgerligt Erhverv, men uden Hensyn til, om de fortiden ere bebyggede eller ikke, i Klasser indtil 10. De til 1ste Klasse henførte Grunde regnes ifkun for det Hartkorn, hvortil de i Matrikulen ere ansatte, men for de i 2den Klasse fatte Grunde tages dette to Gange, for de i 3die Klasse fatte tre Gange, og saa fremdeles. Derved bestemmes hver Eiendoms Stattehartkorn, og den Deel af Grundskatten, som skal svares af Kjøbstadgrundene, fordeles efter Stattehartkornet.

Betages det at klassificere efter Assurancesummerne, deles Eiendommene ligeledes i Klasser indtil 10. For de til 1ste Klasse henførte Bygninger ansættes den skattepligtige Assuranceværdi til selve den Sum, for hvilken Bygningerne ved Udgangen af 1861 ere brændforsikrede, men for de i 2den Klasse fatte Bygninger forhøjes den skattepligtige Assuranceværdi med 10 pCt., for de i 3die Klasse fatte med 20 pCt., for de i 4de Klasse fatte med 30 pCt., og saaledes fremdeles, hvorefter 10de Klasse forhøjes med 90 pCt. Derved bestemmes den skattepligtige Assuranceværdi for hver Eiendom, og det ubfindes, hvormange hele Rigsdaler Assuranceværdi der svarer til en Skilling Rigsmønt i Huusstat.

Begge Klassifikationer kunne ikke anvendes samlede i samme Kjøbstad, dog at Grundenes to Hovedklasser kunne bibeholdes, naar Klassifikationen efter Assurancesummerne bruges.

Eigesom Kirker ere undtagne fra Deeltagelse i Grundskatten (§ 4) og i Huusstaten, saaledes . . .

Nesten uforandret.

ad § 14.

Saafrømt den foreslaaede § 12 betages, bliver en Omredaktion nødvendig, og det foreslaaes:

Af Fleertallet,

at Ordene i 1ste Passus: „og hvilken Grundstat deraf skal svares“ udgaae, og at istedetfor sættes: „eller, hvis Grundene ere blevne klassificerede, til hvilken Klasse den henhører og hvor stort dens Stattehartkorn er.

Tillige indføres, hvilken Grundstat deraf skal svares.“

Af Fleertallet:

at i 2den Passus istedetfor Ordene: til „hvilken Klasse dens Bygninger ere henførte og hvor stor Huusstat derefter af samme skal udredes, hvilket“ sættes:

„hvor stor Huusstat der for samme skal udredes efter de dertil hørende Bygningers Assuranceværdi, samt hvis Klassifikation har fundet Sted, til hvilken Klasse Bygningerne ere henførte. Dette“

ad § 15.

Udvalgets Fleertal billiget Paragrafens Grundtanke, at bestytte de faste Eiendomme imod store Forandringer i Beskatningen, men finder ikke, at Bestemmelsen om, at den efter Vedtægten tilveiebragte Ordning kun kan forandres ved Lov, er heldig. Man foretrækker at sætte Kommunerne istand til ved en med passende Mellemrum foreskrevet Revision at bringe Beskatningen af de faste Eiendomme til at holde Skridt med den hele Udvikling. Tillige finder man, at der bør hengaae mere end 3 Aar, inden den første Revision foretages. Man antager, at Tiden er for kort til, at de Feil, som maatte være indløbne, kunne vise sig.

Herefter foreslaaer Fleertallet — med Undertagelse af Lorengen — en ny § 15 saalydende:

„Den saaledes fastsatte Ordning bliver, 5 Aar efterat Loven er traadt i Kraft, for hver enkelt Kjøbstad at underkaste en Revision, som foretages af Kommunalbestyrelsen og stadfæstes af Indenrigsministeriet. Senere foretages en lignende Revision hvert 25de Aar.

Til anden Tid end naar Revisionen foretages, kan Af- og Tilgang i Huusstaten kun stee derved, at nye Bygninger eller Tilbygninger opføres, eller de gamle ombygges eller af anden Grund omtages eller heelt udgaae af Assurance, og kan Forandring i Grundskatten kun stee enten paa Grund af Sammenlægning eller Udtykning (§ 9) eller naar umatrikuleret Grund (§ 4) formedelst forandret Anvendelse bliver stykstat eller endelig naar omvendt matrikuleret